

Kázeň z evanjelických Služieb Božích v Bratislave (Nový kostol),
Pamiatka posvätenia Nového ev. kostola – 89. výročie, Posledná nedeľa
v cirkevnom roku, 20. 11. 2022, 8.30/10.00 (s VP); ES 208, 579, 288, 687, A 73,
Žalm 84, 2 – 6.11 – 13, ev.: Ján 4, 21 – 24

Drahí bratia, drahé sestry, milí hostia, priatelia!

Včera uplynulo **89 rokov od posvätenia nášho kostola**. Hoci je dnes aj významnou stavbou architektonického slohu zvaného funkcionalizmus, **nebol postavený preto, aby sa stal pamätihodnosťou**. Keby sme čítali históriu tohto kostola, dozvedeli by sme sa všeličo poučného aj z dejín. No **naši predkovia Nový kostol nepostavili s úmyslom, aby sa stal – čo ako náučným – múzeom**. Ich zámer bol, aby sa stal „**stánkom Božím s ľuďmi**“ – kde sa tým, ktorí prichádzajú na Služby Božie, Pán Boh bude prihovárať svojím slovom – aby sa upevnili v istote, že sú Jeho – Božím ľuďom a že On, Boh, bude s nimi (por. Zjav 21, 3).

V súčasnosti si veľa ľudí myslí, že sa zaobíde aj bez kostola – rozumejme: bez Služieb Božích. Okrem Štedrého večera či mimoriadnych udalostí v rodine sa im zúčastňovať sa na bohoslužbách nejaví dôležité.

Otázku: **Chodiť či nechodiť na Služby Božie?**, riešil aj istý chlapík. Pokladal za nerozumné chodiť do kostola každú nedeľu... Tvrdil: „*Chodil tam do kostola od detstva, 30 rokov. „A počas nich počul azda 2000 kázni. Hoci to je veľa, **neviem si spomenúť ani na jedinú z nich**. Chodiť do kostola je strata času.*“ Túto svoju mienku publikoval v novinách.

Zakrátko iný človek napísal do novín **reakciu: „Je to už 30 rokov čo som ženatý. Za ten čas mi moja dobrá žena**

uvarila skoro 10.000 jedál. A hoci to je veľa, neviem si spomenúť čo som jedol pred týždňom či dvomi. Viem však, že všetky mi dodávali silu potrebnú, aby som mohol pracovať. Keby to tak nebolo, bol by som dnes už telesne mŕtvy. A keby som nechodil do kostola načerpať silu; bol by som mŕtvy aj duchovne!“

Možno ani my si nepamätáme, čo sme jedli pred týždňom či dvomi. Ale **podstatné je, prijímame pokrm, aby sme mali potrebnú silu a boli zdraví**.

Dôležitejšie než si všetko zapamätať je, aby Božie slovo pravidelne sýtilo našu dušu, tak ako pokrm sýti naše telo. Pravdaže, čosi si zapamätať, nezaškodí.

Na otázku: **Chodiť čo nechodiť na služby Božie?** – je odpoveď jasná: **Určite chodiť, lebo, keby sme nechodili, nemali by sme výživu pre dušu**.

Niektorí veriaci nosia náramok sa skratkou WWJD – **Čo by na mojom mieste robil Ježiš?** (What would Jesus do?) – Zo Svätého písma počujeme, že

Lukáš 4, 16: (Ježiš) „*prišiel aj do Nazareta, kde bol vychovaný, a podľa svojho zvyku vošiel v deň sobotný do synagógy a vstal, aby čítal.*“

1. PÁN JEŽIŠ SA PRAVIDELNE ZÚČASTŇOVAVAL BOHOSLUŽIEB.

Sobotná návšteva synagógy (dnešný jazykom: účasť na nedeľných, či sviatočných Službách Božích bola pre Pána Ježiša takou samozrejmosťou, že v Biblii čítame dokonca o **zvyku**. Netreba pochybovať, že u Ježiša nešlo zvyk v zmysle povrchnej

formalistickej obyčaje Ježiš „nikdy hriechu neučinil“ (1. Petra 2,22), „nepoznal hriech“ (2. Korintským 5,21). Ježiš, ako my bol „podobne pokúšaný vo všetkom, (ale) bez hriechu.“ (Židom 4,15).

Jestvujú aj dobré zvyky – napr. hygiena. Podľa Ježišovho počínania k dobrým zvykom patrí aj pravidelná účasť na Službách Božích. Keď si tento dobrý zvyk osvojíme, správajme sa, v tomto ohľade, ako Ježiš.

Ak kresťanstvo znamená nasledovať Krista, tak na otázku: Chodiť či nechodiť na bohoslužby?, Pán Ježiš svojím počínaním odpovedá: **Chodiť.**

(26.) americký prezident Theodore (Teddy) Roosevelt vypracoval zoznam dôvodov, prečo by človek mal chodiť do kostola. Menuje napr.: súdržnosť komunity, pestovanie zodpovednosti za druhých, svätenie Pánovho dňa (nedele), inšpirujúce kázne, spievanie, stretávanie sa s fajn ľuďmi. – Sú to dobré dôvody. No **tým najdôležitejším je Boh – Pán Ježiš**

Kristus. Kvôli Nemu sa stretávame na Službách Božích.

2. NAJDÔLEŽITEJŠÍ DÔVOD, PREČO CHODIŤ DO KOSTOLA ZNIE: KVÔLI JEŽIŠOVI SAMÉMU. ON NÁM NA SLUŽBÁCH BOŽÍCH NÁM SLUŽI. Dáva nám vo Večeri Pánovej samého seba.

V 1. Korintským 11, 23-25 čítame: „Pán Ježiš v tú noc, keď bol zradený, vzal chlieb, a keď dobrorečil, lámal a riekol: Vezmite, jedzte, toto je moje telo, ktoré sa za vás vydáva; to čiňte na moju pamiatku! Podobne po večeri (vzal) aj kalich a

riekol: Tento kalich je nová zmluva v mojej krvi: to čiňte, kedykoľvek budete piť, na moju pamiatku!“

3. NÁŠ SPASITEĽ A PÁN NÁM PRIKÁZAL OPAKOVANE SI VO VEČERI PÁNOVEJ PRIPOMÍNAŤ OBEŤ JEHO LÁSKY ZA NÁS.

Na ceste plnej zákrut sa vytvárala kolóna za kamiónom, ktorý mal na zadnej časti vozidla nálepku: „Prepáčte, ale jablká neviem poslať e-mailom...“

Vo Večeri Pánovej (VP) dostávame dar Kristovho tela a krvi – a tiež nejde e-mailom. Nejde to inak, než aby sme boli telesne prítomní. Len tak nám VP môže byť chlebom na cestu a posilou do zápasov pre dni, ktoré sú pred nami.

Za možnosť, že sú nám odpustené hriechy platil Kristus obeťou svojho čistého života. Zvesť o nej nám prináša cirkev.

Nik neuverí sám. Predpokladom viery je zvestovanie Božieho slova a to sa deje v cirkvi-spoločenstvo veriacich, v zhromaždení okolo Pána Ježiša – Jeho slova a sviatostí.

Pandémia ukázala, že čo ako dobré online vyučovanie nenahradí školu. Mienka: „**viera v Boha áno, ale kostol – Služby Božie nie**“, je názor, ktorý Ježiš nezastával, ktorý nemá oporu v Písme sv., ide teda o **pestovanie vlastného, falošného náboženstva.**

Prví kresťania „zotrúvali v apoštolskom učení a v spoločensve, v lámaní chleba a na modlitbách“ (Sk 2,42), čiže **svätili nedeľu ako Deň Pánov účasťou na Službách Božích. Počúvali Božie slovo (apoštolské učenie) a prijímali Večeru Pánovu (lámanie chleba).**

Ježišom Kristom ustanovené **sviatosti: krst a Večera Pánova vylučujú kresťanstvo bez cirkvi, bez Služieb Božích.**

Pán nám ich dal ako viditeľné slovo, ktorým nás chráni pred oddeľovaním sa od spoločenstva, pred nepravdivým, nebiblickým ponímaním, že veriť, modliť sa môžem aj bez Služieb Božích, bez sviatostí.

Nepochybne, jestvujú neštandardné situácie. Lotrovi na kríži Ježiš sľúbil, že pôde do raja a pritom nebol pokrstený. Neprepočujme, že to Pán povedal lotrovi, nie štandardným veriacim.

Aj pri vážnej poruche lietadla, keď ono padá, vraj čím je nižšie, tým viac ľudí sa modlí... Účasť na sviatostiach, však môžeme iba v cirkvi – v spoločenstve veriacich.

V našom čase silnej polarizácie, nesvornosti nám prisluhovaním Večere Pánovej nám cirkev pomáha nestratiť zo zreteľa, že **nie pomsta, ale vyznanie viny a odpustenie, sú základom kultúry ku ktorej patríme.**

V rodine je priam nepredstaviteľné, aby sme sa osláv – napr. narodenín mamy; zúčastňovať sa ich patrí k rodinnej identite. No na nedeľné bohoslužby, ktoré sú oslavou Ježišovho vzkriesenia, si mnohí ani nespomenú...

4. SPASITEĽ SĽÚBIL POŽEHNANIE TÝM, KTORÍ SA BOHOSLUŽOBNE STRETÁVAJÚ V JEHO MENE: „Lebo kde sa dvaja alebo traja zhromaždili v mojom mene, tam som medzi nimi“ (Matúš 18,20).

Zrejme ste už počuli argument: Nechodím do kostola, ale pomáham ľuďom. Ježiš vyrozprával príbeh, v ktorom doráňanému človeku nepomohli chrámoví služobníci, ale – podľa nich nepravoverný Samaritán (Lukáš 10,25-37). **Chodiť**

do kostola a zavrieť si srdce pred človekom, tomu Ježiš netlieska, vskutku to nechváli. Hneď za príbehom o milosrdnom Samaritánovi nasleduje v 10. kap. Ev. Lukáša (L 10,38-42) príbeh o Márii a Marte. Nie je náhoda, ale zámer, že tieto texty sú v Biblii za sebou.

5. Oboje: POČÚVANIE – PRIJÍMANIE BOŽIEHO SLOVA AJ JEHO USKUTOČŇOVANIE – KONANIE PODĽA NEHO MÁ BYŤ V ROVNOVÁHE.

Náš kostol, od posvätenia ktorého uplynulo 89. rokov, nám pripomína význam Služieb Božích. Na otázku: **Chodiť či nechodiť na Služby Božie? odpovedá Písmo sväté takto:**

- **Sám Pán Ježiš sa pravidelne zúčastňoval bohoslužieb:**
- **Ježiš nám kázal opakovane si pripomínať obeť Jeho lásky – fyzicky sláviť, prijímať Večeru Pánovu.**
- **Kristus sľubuje požehnanie – svoju prítomnosť tým, ktorí sa stretávajú v Jeho mene.**
- **Počúvanie Božieho slova aj jeho uskutočňovanie – konanie podľa neho má byť v rovnováhe.**
- **Najdôležitejší dôvod, prečo chodiť do kostola (na Služby Božie) je Boh – Ježiš sám. On nám na Službách Božích slúži.**

Boh nás nechce ochudobniť, ale **obohatiť**. – Už v slove Boh to počujeme. V kostole – na Službách Božích nám je zvestované: že **sme duchovne zbohatli Ježišovou chudobou, Jeho ponížením a obeťou Jeho lásky pre nás.**

Ďakujeme i za tento Boží stánok, kde Pán svojim slovom pravidelne sýti našu dušu. Pán Boh sa nám tu prihovára svojim slovom – a my sa smieme upevňovať v istote,

že sme Jeho – Božím ľuďom a k tejto vzácnej istote pozývať aj ďalších. Amen.

Použitím viacerých prameňov: [Martin Šefranko, evanjelický a. v. farár](#)